Leylâ Erbil

Tuhaf Bir Erkek

Resimler: Komet

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

Genel Yayın: 2734

Bu kitap hiçbir “ödül”e katılmamıştır.

LEYLA ERBİL

TUHAF BİR ERKEK

RESİMLER: KOMET

Sertifika No: 11213

EDİTÖR

RÜKEN

GÖRSEL YÖNETMEN

BiROL BAYRAM

DÜZELTİ

ASLI YALKUT

GRAFİK TASARIM UYGU^^

IŞ BANKASI KÜLTOR YA'^^^

I. BASIM: NİSAN 1013, İSTANBUL

ISBN 978-605-360-824-0 (KARTON ^KAPAICLI)

ISBN 978-605-360-823-3 (cIltlI)

BASICI

GOLDEN MEDYA MATBAACA VE TICARET A.Ş.

Ioo. YIL MH. MAS-SİT I. CAD. NO: 88 BAl!cILAR İSTANBUL (02.12) 619 00 :ı.4 SERTİFİKA NO: I:ı.358

İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI

Caddesi, Meşelik Sokak No: 214 Beyoğlu 34433 İstanbul Tel. (0212) 252 39 91 Fax. (0212) 252 39 95 ^^w.iskultur.com.tr

tuhaf bir erkek

Leylâ Erbil

Resimler: Komet

birinci bölüm

"(...) *her hainde, rezilliğe susamışlık olması*

mümkündür. ’””

çürümenin kitabı, e.m.cioran, çev.: haldun bayrı, metis yayınları.

bildiğiniz gibi, ben de iyi yürekli, yardımsever

iffetli okulları birincilikle bitirmiş

ondan da öte perişey benzeri

yaşlısever, çocuksever, oyunsever

bir genç kız olduğumda

sıram da geldiğinde

bir fallusun koynuna verilme sıram

birbirimize göz koyduğumuz

öteki mahallede oturan

sevgilimin kollarına attım kendimi

yıldırım nikahı dedikleriyle

ben henüz

tuhaf bir erkek nedir bilmezdim

o sıra gorgo da

bu denli korkunç değildi

kendi kendine

yumuşacık salınan

bir kayık

ya da

kendi

beşiğini sallayan tatlı bir bebek yüzü görünümündeydi her şey zaten gorgo da aramızdan çıkmış başa geçmiş

bizden biri gibiydi nasıl başa geçtiğini bilmesek de fakiri ve doğayı seven sandığımız

ablam birkaç yıl önce varmıştı evlilik denen o menzil-i mertebeye tanımadığımız düzceli bir çiftçi ailesinin oğlu ile sandık dağları dolusu çeyizinin alıp yarısını yarısı da sana kalsın zengin bunlar diyerek tatlı

cıvıltılarla uçunca aramızdan kalınca ben hacı murat adlı rum ustanın üç katlı sefertası diye o günlerde küçümsenen bugünlerde antikaya binen ahşap evinde yapayalınız

merdivenlerinden inerken çıkarken

kıyamet gıcırtıları içinde

kefenli o adam karşılardı

merdivenin başında beni

uyuyamazdım

bembeyaz uzun

çılgın bakışlarıyla

gorgo'ydu o

çocukluğumun

kalın

kerestesi elinde yapayalınızdık o evde

sen yoksun o yok ben yalınız çıldıracaktım haliyle tomris, iris, mesrop, efterpi, vangel ve farandolsuz annemle baş başa

ve ölse de ölmemiş olan

bir pencereden sürekli bizi gözetleyen

dayının picasso'yu andıran

gölgeleriyle

uğraşmaktan yorgun

tutuluverdim

bizim oraların bir çıkmaz sokağında oturan yakışıklı o gence ki eşim şimdi benim semt düğünlerinde seyyar org çalan bir müzisyen

seyyar org kalmış ona dedesinden ezekiel'i andıran sakallarını sürterek deliklerine çalarmış orgu tükenmez nefesiyle o dede ardından da babası yinelemiş o nefesi nefesle çalınmasa da org bilirsiniz gene de

nefesle görülür her şey

bu ölümlü dünyada

ölmeden önce

ben o zamana kadar

tuhaf bir erkeğe

rastlamış değildim dedim

yanaklarımı ya da saçımı okşayan

yumuşak eller tatmıştım

sevgilim de öyle olur sanıyordum

ve bu sanı hurşit'e olan

tutkumu

artırıyordu

katbekat

özlemiyle sevilmenin

onun geçmişi biraz tuhaftı zaten bu kentte her şey tuhaftı gökyüzünün renkleri denizin iniltileri toprağın küsmesi

ana babası birlikte mutlulukla intihar eden insanlardandı zweig’lara benzeyen değil benzemeyen nedenlerle yani öyle toplumsal avla kovalanmakla

öldürülme korkusuyla yaşamamışlar

yahudi değiller

türk bunlar

fakat gene de

intihar etmişler

bu dünyada

kendilerinden başkasını gözleri görmeden

tatlı tatlı

tıka basa

yaşadıktan sonra

yeryüzünü

orglarıyla birlikte

yaşayabildikleri kadar

öteki dünyaya da

sevinerek göçmüşler

baş başa

orada bu dünyanın hallerini

anarak kırılırlarmış

gülmekten mezarlarında

oynatarak göbeğini toprağın

kendilerine

“kün” demiş sanki

bir ses

toz, toprak

balçık, çamur

tortudan kalkan bir ses

kimseye küsmeden

incitmeden kimseyi

bir orgla

nasıl yaşanırsa bu dünya şan olsun bize diyerek

toprağa girerken de

ardlarında

bırakarak

başını sokacak bir ev

oğullarına

eline bir org

sarı madenden

oğul ki sevgilim benim işte

hayatın sonsuz karmaşası

içinde

elinde bir org ve ben

bu orgu

çalardı elvis presley gibi dizini bükerek çıldırmışça hurşit-i mümin

bizim orada sokak aralarında gezerek

tepesine mahalle sakinleri

kovayla su atıp kovalayana dek

çalardı

öyle ki

bir kızı sıkıştırmışçasına bacak arasına kükreyerek ve tırmıklayarak kendisi de iniltiler katarak orgun sesme

org öyle çalınmaz demeyin o ne olursa olsun çalmayı bilirdi dizinin üstünde sokakta, evde, salonlarda ve havada uçurarak bumin orgu da

fuları gibi şarkı söylerdi

kırmızı fularlı sevgilim benim

kırmızı gömlek

kırmızı fular

kırmızı fötr

kırmızı deri ceket

bir ton kırmızı aramıştık aylarca

ıstanbul’un en ücra köşelerinde

hangi ton

takılmışsa zihnine

bu değil bu değil

deyip durduydu

öyle bir

kırmızı ki

anlaşıldı sonunda

yalçın küçük’ün atkısı renginde

dünyanın bütün işçileri birleşin diye dolaşan firar ederek silivri cezaevi’nden f tipi

f tipi ne demekti kimse bilmezdi zeyyat’a sorduğumda insansız dediydi deli olsunlar diye tıkarlar oraya muhalifleri

gerçi sevgilim değildi bilincinde kırmızı gerçeğinin bense

sökmüştüm

bilinçaltından mı freud’un bilinçdışından mı young’un kopup gelen yüksek sezgimle evet

diyecek yoktur sezgıme

kırmızı tutkusuyla tutuştuğundan habersiz bu sevgilimi de keşfettim ama gene de tuhaf bir erkek nasıldır bilemezdim

sonunda mahallemizin bakkalı köse yalıya efendi’nin izbe dükkânında rastlamış bir adama kırmızım sakallıymış çok adam ezekielle boy ölçülesiye sakalı midesine kadar hürmetli dertleşmiş

adı zekeriya olan köse sakallı sevgilimle

bunu çok sevmiş ve takdis etmiş bulacaksın “onu” artık rahat uyu demiş “onu” dediği de ben

sanatçının bir genç adam olarak portresini de iyi bilirmiş bu zekeriya ki

ey mezar, nerde senin zaferin? ey ölüm, hani senin zehirin?

dizelerini sık sık söyleyerek çevresindekilere ezberlettiği gibi sevgilime de ezberletmiş zurşit’le birlikte dolaşırdı evde bu iki dize

ikinci zurşitiymiş gibi kendinin

ne anlama geldiğini sordum *mezarın zaferi ölümün zehiri ile karşı karşıya*

dedi

anlamadım dedim *yani mezar seni öldürüp zafer kazanır zehir de mezarı* dedi

gene anlayamadım dedim

sen anlayamazsın böyle şeyleri dedi

aslında çiftliği ve hayvanları da varmış zekeriya'nın

ancak ben eşimin

yorumuna tutturmuştum

mezarla zafer ölümle zehir?

dolandı dilime

ey mezar, nerde senin zaferin? ey ölüm, hani senin zehirin?

neyse burada bekleyedursun bu dizeler

her çeşit hayvanı seven biriymiş zekeriya

ancak sevgilim olacak genci de nedense sevmiş yavru keçisinden fazla her yere kucağında taşıdığı sakalıyla birlikte

fener'de bizimkine yakın

çimen sokak'ta otururdu

hâlâ ayakta durur evi bünyamin'in

adını bumin koyayım bari

kırmızımın

azıcık çarpıksa da

hâlâ yıkılmak bilmez

benim telli duvaklı

gelin gittiğim o ev

<-=î^

aslında bu öyküde

zekeriya’dan söz edecek değildim sizlere

tuhaf bir erkekle hiç ilgisi yok zekeriya’nın

doğrudan girmeliydim

tuhaf bir erkek’e

ama çevremde dolaşırken

hayaletleri bu anlatının

tutamıyorum kendimi

sıra gelmek bilmiyor

tuhaf bir erkeğe

hayaletler her yerde

uzunlu kısalı çocuklu kadınlı

dev zambakların içinden çıkan

aslan bakışlı

bembeyaz kombinezon giymiş kızlarla hayvanlar gelinlikli erkekler duvakları yerleri süpüren her kapı ardında bekleyen zekeriya bu dünyadan çekip gittikten sonra bile yukardaki iki dizeyi her fırsatta yineler durur sinir ederdi beni kurşit

belki o yüzden yazmış bulunuyorum o günleri yoksa ben

yazacaktım tuhaf bir erkeği

ey ölüm, nerde senin zaferin? ey mezar, hani senin zehirin?

diye değiştiriyordu sözcüklerin yerini arada bir ardından

orgla dizeleri seslendiriyordu ey ölüm, duuut ey zafer, düüüüt dediğim gibi o günlerde henüz

tuhaf bir erkek nasıl olur bilmiyordum

belki de o yüzden asabi biriyim

dr. cem mumcu

biraz gerginsin evet

fazla düşünme

dünyayı dert etme

gez, toz, eğlen

gel bi kadeh daha rakı içelim sonra gidersin dedi ilaçları da unutma ha dedi beni sımsıkı kucaklayıp savarken meyhaneden harun'un tüm bilgisi

zekeriya'dan işittiklerine dayanır sanki hiç mazhar şevket hoca'nın derslerine girmemişiz birlikte birlikte birbirimizi dikizlerken

kızıl deri montun sırtında simsiyah yazılar:

mademoiselle!.. la la la la layla lom!.. my - concord - 6:30 roissy - kennedy airport about 9:30 yellow cab - to manhattan - sunny weather in central park. shopping 5th avenue - flash at the bus stop - a soft drink in brooklyn's cafe!!! champagne!!! preview at modern art gallery with my old limousine - lovely walk along the city - back to paris then istanbul with tender souvenirs!!!

sanki beni motosikletin arkasına atar atmaz bir avazda 5th avenue!.. alacaktım annemin kıpkırmızı topuklu farandola papucunu ilkin,,,

ah onu,,, o motor sesini uzaktan işitir işitmez,,, nasıl da annemin topukları gibi vururdu kalbime kalbim o kızıl mont kara yazılı “ ...s hopping fifth avenue ... ” atlardım motor’un arkasına sarılırdım beline vangel’in beline sarıldığım gibi dönerdik gök gürültüsünü andırır bağırtılarla sokaklara,,, bütün mahalle fırlardı pencerelere kıskançlıkla

ben de eğri büğrülüğüme karşı çok alıcı bir kız olmuş

sığmazlanmıştım ablamın eski giysilerine

bezmiştim onarmaktan her seferinde

patlayan fermuarları

sökülen yırtmaçları,,,

ve bezmiştim yaz akşamları

bir kumaştan çıkmayan

lekeler halinde oturan

konu komşuyu

ağırlamayı

kısa bacağımla

annem hep

sen zahmet etme zehranım

sevdacığım yapıverir şimdi birer kahve bize dedikçe mahlepli çörekler çay eşliğinde

kapı önündeki terasımsı yere attığımız eski kilimlerde bağdaş kurar

bahçemizden ağan serinliğe,,, ohhh ohhh çekerlerdi ardından

başlardı gorgo dedikoduları

bugün gene yüz kişiyi gözaltına aldırmış

mapushanelerde bir ranzada yirmi dört kişi

ah kardeş dile kolay

münavebe ile uyuyorlarmış evlatlarımız

aç karnına yerlerde

bir de gorgo masalını diline dolamıştı sanki elinde büyümüş gorgo aslında

şen şakrak gencecik

sevimli

yufka yürekli

merhamet doluymuş da

kimsenin bilmediği bir nedenle

çarpılmış bir akşam

sabahına

cellat suratlı bir ceberut olarak uyanmış yatağında yüzünü görenin ödü patlamış

kimileri şeytan çarptı demiş kimileri erdi *sevgiye muhtaç* dedi hurşit-bümin herkes sevgiye muhtaç dedim

yağma mı var

onu seveceğiz dedim

elbette ama o *bir evliya* dedi

gorgo evliya ha!

allah'ın çarptığı adamlar

kutsaldır dedi

anlasam ya

tuhaf bir erkek olduğunu o zaman kendini de allah'ın çarptıklarından

biri sanıyor olmalıydı neyse

bütün bunlarla aşağıda

anlatmaya başlayacağım aşk öykümüzün yok hiçbir ilgisi

ama tutamıyorum kendimi dedim ya

sanki anlatmasam

bir şeyler eksik kalacak

esirgemiş olacağım hakikati sizlerden

hakikat ki hakikatidir

kendi hakikatinin

vardır ilgisi aşkımızla da

hiçbir şey kaçırmamanın

okurla yazar arasında

etike giren

vardır mutlaka

bir rivayete göre harun reşit’in babası daha bu bir aylıkken ağlamasına dayanamamış almış beşiğinden

“seni bize sayıyla mı verdiler ulan” diyerek

çalmış duvara

o an suspus olmuş zurşitçik

bir başka bünyamin var

bilirsiniz

yakup peygamber’in en küçük oğlu bu o değil

bünyamin çok nedense bizde asalı yahudi’dir duvara çalınınca bizimki ağlamayı unutmuş o anda

yusuf peygamber’in kardeşinin adı da bünyamin’dir katmanlı tarihsel bir ad bu bünyamin bana düştü ne ki

bu babanın beşikteki oğlu duvara çalmasından öylesine çarpıldım ki anlatamam

bunu biz boşanma

kararı aldıktan

bir gece sonra

şarabı fazla kaçırınca

kendisi anlattı bana hurşit

içimde uktedir dedi

keşke o pezevengi

ağlayarak

uyutmasaydım

ağlasaydım

hıçkıra hıçkıra

gece gündüz sabahlara

o geberene kadar

içimde hicrandır dedi

çok acıklı buldum bebekliğini sevgilimin gözlerim doldu

başını göğsüme dayattım zorla istemedi ama çeke çeke dayattım başını göğsüme

onunla anasıymışım gibi seviştim o gece

zeyyat'a anlattığımda *kökleri nietzsche’ye dayanan postmodern bir travma* dediydi

bildiğiniz gibi çok sevgili okurlarım

hani meryem teyze de

“hiç düşünme, çöpsüz üzüm!” dediydi

bünmayin’e

çöpsüz üzüm

hoşuna gitmişti

ailemin de

bu öksüz

kürşit’le

evlenmek için biraz bekledik zira o sırada

matemliydi bizim mahalle bizim mahalle türkiye'de tarihi yarımada’da ne imparatorluklar ne imparatorlar görmüş şaşkındır mahallemiz

bilmem ki bizler bugünün çocukları layık mıyız ona bu da ayrı bir sorun i.s. 330

i constantinus’u düşünün

büyük constantinus da derler

kemiklerinin

tozu kalmış mıdır

toza sor

belki de saklıdır

bir urnada

matemliydi mahallemiz volkanik öfkeler püskürtüyordu tanrı'ya çünkü

ferit amca’yı da intihar

ettirmişlerdi

emniyette

imparator constantinus’tan (337) gel gel gel yüzyıllar geç

imparator sarhoş mikhael ve karısı

imparatoriçe theodora

bu muydu o

hani orhan duru'nun

çevirisinde

sahneye çıkar

orasına tavuk yemi serper

ve tavuklara yemletir erillerin

ulumaları eşliğinde

saymakla tükenmez

gorgo’lar geçmiş

kadınlı erkekli

şu bastığımız toprakta

919'da birinci romanos lekapenos

1453'e kadar

düşünün

44 imparator

fatih'ten sonra

23 osmanlı

1789 m. selim

arada göz oymalar

gırtlaklamalar

boğdurmalarla ecdat'ın

doymak bilmez gözü tahta dikilmiş

ey mezar, hani senin zaferin?

ferit amca'ya

sıra geldiğinde

ağzı var dili yok bir adamcık

polisin söylediğine

gazetelerin de yazdığına göre:

pantolonunun beli düşmesin diye

bağladığı sicimle

asmıştı kendini emniyette

yattığı somyayı

duvarına dayamış

koğuşun

dikine ve eğrisine

sonra somya demirinin kalın yerine

bağlamış

sicimin bir ucunu

öteki ucunu geçirmiş

âdemelmasının dibine

olacak şey mi

gerçi

boyu çok kısaydı değmemiş olabilir bacakları yere

ey ölüm, hani senin zehirin?

ne olursa olsun

tüm komşular haykırdı yok olası gorgo faşist gorgo rejim faşist

çember olup sokaklarda

döndük

bazı amcalar

ispirto içtiler

sabaha kadar

yerim ulan ben o gorgo’yu

çıkmasın önüme diye

yeri göğü inletti

saliha teyze’nin

evden çıkamayan

veremli oğlu ali

o alevi’ydi

çok iyi insanlardı

sakin

dupduru

tertemiz

ama

meryem teyze ferit amca’dan olma kızı saçaklı mefküre’yle birlikte çok tuhaf beddualar etti yedi kat yerin dibine gire gözlerini sağ iken çıyanlar yiye cesedini çiğneyelim sakız diye yaşarken

farelere ziyafet olsun s.kin

isteriz

isteriz

ferit amca’yı isteriz fe-rit am-ca fe-rit am-ca isteriz isteriz

katil gorgo’yu isteriz diye sessiz naralar attılar kendi içlerine

başka bir genç grup da dolaştı mahalleyi gece yarısı “kahrolsun gorgo”

“gorgo’ya ölüm” pankartlarıyla

aydınlıkta sokağa dökülemeseler de

gece vardiya tutuyorlardı

duvar diplerinde

sabaha doğru

alacakaranlıkta

yerlere bırakılmış

ağaçlara

kapılara asılmış

pankartları okuyordu

halk

ve bir gün nedense

birkaç kişi yürümeye başladı nereye yürüdüğünü bilemeden çocuklar da takıldı bilmeden peşimize aslında azdık

ama yollarda bize katılan oldu

ayasofya’nın yakınlarına toplandık

orada çağırdıkça

katil gorgo

gorgo’ya ölüm

bağirdıkça

çoğaldık

kendiliğinden müthiş bir miting oldu maviyle yeşil karışımı bir sis örttü üstümüzü korudu polislerden kaçarken

kimimiz müzenin içine kimimiz ayairini’ye ayasofya’yı böylece gördüm ben ilk kez birinci tepenin üstünde parıldayan bu kilise

iustinianos tarafından son görkemli haline kavuşmuş durumundadır yapımına 532’de başlanmış sütunların 32’si mısır granitindendir

eğriboz adası’ndan açık yeşil çimen rengi

cezayir’den safran rengi siga’dan damarlıpembe kürdistan’dan beyaz-kırmızı mermerler taşındı

efes’teki diana tapınağı’ndaki kırmızı porfir sütundan da sekiz adedi

bu yapıda kullanılmıştı

kırk pencereden ışık alır

yapımı da kırk yıl sürmüştür

dünyada eşi yoktur

eskiyle övünmenin

yok anlamı

yapanlar da

müslüman değil zaten

gerçi padişah efendilerimiz

kubbesi ondan geniş

camiler emretse de

bir türlü o genişliği tutturamamış

bizimkiler

kiminin ellerini kesmiş boğdurmuş kimini gözlerini oydurmuş nasıl bana ondan daha büyük bir kubbe yapamadınız diye

ey mezar, nerde senin zaferin? ey ölüm, hani senin zehirin?

böyle bir yere türk polisinden kaçarak sığınan

müslümanlar olarak gorgo'yu

başımıza dert eden cumhuriyet'e de sövenler olunca kilisenin içinde dövüştük olmaz olaydın

keşke imparatorluk olarak kalaydın osmanlı'yı deviren haindir öfkesiyle

birbirimizle yumruklaştık

ardından polis gitti dediler

dışarı fırladık

sokakta

çocuklar

faşistlere ölüm

kahrolsun gorgo

osmanlı’yı isteriz

amerikan casusu gorgo

gorgo’ya ölüm nidalarıyla

çekiyorlardı şut

birbirlerine

futbol oynarken

caddede

kızlar ise

ela mena dosi

dosi saklambosi

olarak seksek’te fekat

hepimiz

umutsuzluktan mı

öfkeden mi

yoksulluktan mı

hiçbir vakit olmadığımız kadar

birbirimizi sever olmuştuk

imparatorluktan kalma

bu soylu mahalledeki

aristokratlar

sanarak kendimizi

ki tam o sırada gorgo'ya ölüm diye

bağıranları da

susanları da topladı polis

bir daha haber alınamadı onlardan

öldürüldüler diye bildik

bu hacı murat'ın evinin de salınımı hiç durmaz rüzgârda

ha düştü ha düşecek ön bahçeye ev

merdivenden inerken

kış gelince

basamak aralarında

buzlu öksürükler

kırık camlar

pervazlar çürümüş

duvarlar

kirden yosun bağlamış

bitek

sarnıç-

bizans’tan kalma

sapasağlam

taşlıkta

sarnıcın kıyısına topuğu yapışmış kırmızı iskarpinlerinin annemm

farandola çıkacak sanki

gülüyor eve

üreterek yeni egolarını

ölü suyundan bizans’ın

kahkalar atarak

çocukluğumun

aslında bütün bu güzellikler

efendi köle diyalektiğini hegel’in

ve sendromunu stockholm’ün

bilmediğim o günlerde

ne güzel insanlarla doluydu mahallemiz muhtaçtı herkes herkese size

tuhaf bir erkeği

anlatacaktım

bir türlü giremez oldum

konuya ama

başlıyorum şimdi

günü geldiğinde "hadi bakalım,

madem sevmişin birbirini sen de uç git yuvana bilmek ister kız kısmısı kendi evini he!." demişti ya annem,

dayı ise ölmemiş gibi buzda kayıp sancaktar yokuşunda patlatarak kafasını

"akıllısındır sen} güçlüdür yaşam dürtülerin egon korur seni yallah!.." ve gitme kararımla eve yerleşen sevinçli havada karşı karşıya kalkıp başlamıştılar birbirlerinin etrafında zıt döne döne farandola dansına "istersen al götür keltoş'u, olsun senin?" dedi dayı "istemem orası apartman katı ne yapsın keltoş orada?" dedimdi işte şimdi,

bu orgcu sevgilim kurşit, karun, bumin-i bünyamin'le

evliliğimizin birinci yılını kutlamak üzere

el eleyiz

kararım kati

eşimin adı bünyamin

çok katmanlı bir addır bünyamin

bilirsiniz

hava raporlarını da bildirir bize

constantinople'ın

sular denizler

güneş kar tipi

şiddetli lodos poyraz

en çok da mor lodos

mor değil

mosmordur lodosu ıstanbul tükenmez ki bence en güzeli süleymaniye camii olan hadi gene onun dalmayayım görkemine bilirsiniz hepiniz babasından kalan orgla sanat tarihi okumuş ıstanbul üniversitesi'nde mazhar şevket hoca'dan terk benimle birlikte eşim üniversitenin üniversite hocaların hoca olduğu o günlerde ah bu okullar ilkokul orta ve lise

ilkokula ayten'le

çantalar elimizde uzun ip belimizde giderdik sabahları el ele

annem gorgo'ya dikkat edin

her yerde olabilir derdi

beşiktaş kız ortaokulu'na gönderirken bizi

ayten'le beni yani

ayten saliha teyze'nin kızı

bana dedi ki

"bizimkiler

büyüyünce seni isteyeceklermiş abime" gözümün önüne şakir'in salyası akan hep açık ağzı geldi ben istemem dedim "ama neden avukat olacak" dedi olsun dedim

beşiktaş'ta sinanpaşa camii'nin musalla taşında her gün

bir yeşil tabut beklerdi neler çektim o yeşilden düşlerimin zeminini ölüm yeşillendirir hâlâ geceleri o vakit

yatağımdan kalkar sığınırdım ablamın sıcağına

ben

ortaokuldayken

gorgo'yu öldürmüşlerdi

katili de

yakalanmamıştı

bir oh çekmiştik derinden

meryem teyze göbek atmıştı

fıldır dıldır döndürmüştü göbeğini

göbek çok kabarıktı

o açlıkta öyle göbek görülmemişti

lisedeyken yeni bir gorgo geldi

o kendi eceliyle öldü

gerçi zehirlendiği dedikodusuyla

çalkalandı ortalık

olsun

ona da sevindik üniversitedeydik başka bir gorgo başa geçti onu idam ettiler üzülmüş gibi yaptık anma töreninde ağladık güya bütün kızlar birbirimizi dürte dürte gorgo'ları hiç sevmezdik

başımızdaki yeni gorgo korkunç sezince sevilmediğini intikam alıyor çok kindar sezince dedim ama

kendi sezdiği bi şey yok

“unsur”ları var

“unsur”ları ile

karıkocaların

yatağını bile

dinliyor

üstelik

allah’ın içine gizlenerek konuşuyor o yüzden

bu yeni gorgo zamanında kimse kimseyle doya doya sevişemiyor konuşamıyor örüşemiyor

memleket gorgo felaketiyle

altüst olurken

biz

orgcu sevgilimle birlikteyiz

ben hâlâ anlamamış durumdayım tuhaf insanlar olduğunu bu dünyada

biliyorsunuz asıl anlatmak istediğim tuhaf bir erkekti ama bu tuhaf erkeği ancak böyle anlatabileceğim size

bugün

benim için bir parti veriyor bümin-i mümin

ida dağı peçekuş manastırı’nda

sürpriz bir kutlama partisi bu sevgili eşim

yanından ayıramadığı orguyla

365 gün sonra birlikteliğimizin

birliktelik dedim ama

birlikte sayılır mıydık

tam bilemeyeceğim

ucu sivri kahverengi ayakkabılı

bir ağaç benim eşim

evin içinde hep dikilen

yatak mı

genç evliler pek

merak edilir bilirim

hele köylerde

gelinin kanlı çarşafı bayrağıdır

zifaf sabahı

damadın otomobilinin

penceresinde bir kanlı bayrak

hayasız gelenek

çünkü herkes merakta

bakire mi çıktı

merak etmeyenleri

tenzih ve terfi ederim

durumumuz bu yükselmekte ve alçalmakta olan o başıboş sandalız
alçaldığında batıyoruz boğulmadan yükseldiğinde çöküş başlıyor

parti dedim ama

buraya

manastıra

gelince hemen anladım ki baş başayız gene bünyamin'le öteki bünyamin

m.s. 8. yüzyıldan bu yana yaşamaktadır

tarsus'ta doğar

roma vatandaşıdır

iki adı vardır onun

biri musevi adı saul ki

bünyamin kavminden gelmedir

öteki ise roma adı olan paulus'tur 68 yılında

başı kör testereyle kesilerek roma'da

görüyorsunuz sadece müslüman kardeşlerimiz baş kesmemiş bu dünyada
sivri diller hep kesilmiş ötekilerce

bünyamin

ana babasının fotoğrafı önünde

uzun süre kaldı

içinden

ahhh melek anacığım benim diye geçirdi
erkenden gittin beni yapayalnız bıraktın
şu halime bakın
bir zalim kadının eline
düştüm
sevmiyor beni hiç
senin o pamuk ellerin
başımı okşarken
dediğinde fotoğraftan
bir yankı yükseldi
kadının bulaşık yıkamaktan
elleri haşır huşur sesler çıkararak
buharlaşıp eriyordu gözümün önünde
gene de
sevgilim üzülme
anneciğin çok tatlı bir kadınmış
ama bak şimdi ben de seni seviyorum
anneciğin gibi olmasa da
çünkü o aristokrat bir aileden geliyordu
değil mi

bense alt kültürden tutamam yerini onun hangi ecdattan demiştin evliya çelebi merhum ha ne soylu bir soy ya babam dedi o da mı soylu

soylu

büyük dedemin varmış ordusu askerleri elbette binlerce terracotta askerler değil mi her birinin yüzü de başkaydı değil mi canikom başkaydı ya

tanrım ne kalabalıkmış yaşamı ben de severim kalabalıkları ama

kimsesiz bir parti olacak bizimki dedim dağ başını duman almış bu yerde çifte kumrular gibi olsun

baş başayız ya seninle sevgilim benim

tuhaf bir adam

evlendim evleneli

ne bir arkadaşıyla tanışmışım

ne bir hısmıyla bu bünyamin'in

yalnızlıktan ve ilgisizlikten

bitap

yoksun bir genç kadın

allah düşürmüştü onu önüme

bana zulüm olsun diye sanki

gene söylüyorum

her şeye kadir olan allah

çok gaddar davranmıştır bana

sanki gorgo’nun ta kendisi

henüz ben 19 yaşımda

birkaç ay geçmişti ki üzerinden

kutsal evlilik müessesemizin

müstemleke halkı bakışı üredi gözlerime

inanamayarak bakıyordum

kendim kendime

ve sevgili eşime

ve her sabah kalkar kalkmaz

burunları sipsivri

kahverengi ayakkabılarını

giymeden yaşayamayan

bünyamin’e

evet

aynanın önünden geçerken gizlice

bakıyordum kendime ya günün biri tanıyamazsam

kendimi

dedim ya

gorgo’nun

kulağı her yerde

şikâyet yok
herkes mutlu olacak
herkes bulduğuyla yetinecek
beş parmak bir mi
oysa çoktan
sokak aralarına serpili evlerin
pencerelerindeki
sardunya saksılarından
kapı eşiklerinden
dolaşık mahallelerin
toprak altlarından
ortalıktan el ayak çekildiğinde
bütün ıstanbul'da
gökyüzü
bir kısık ses
insanlığın iç sesi
gorgo'ya ölüm
gorgo'nun
hepimizi
taksim 1 mayıs alanı'na topladığı

o muhteşem günü de unutmamalı

anıtın çevresine sığışarnayanları

taksim gezisine kovalattı

ve unsurlarıyla

bir hamlede kuşattı çevreyi

biz ne olduğumuzdan

korkup bağırıp

çığırınca

coplar zehirli gazlar ardından basınçlı sular işledi maksemin ordan su ki bir damlası bile azizdir biz laikler için

çocukları alıp havada döndürüp

yere çalmaya başladı

o azız su

korkmuş

buyruğa uymuş

hazır ola geçmiştik ki

kendini göstermeden

taksim alanı'ndaki heykelin

yerine dikilen

avm kulesinin tepesinden

seslendi gorgo:

ölümümü bekleyenler

avucunu yalasın

ölmeyeceğim

yüzyıllar sürse de

sizi değiştirene kadar başınızdayım bu iğrenç toplumu istediğim biçimde yoğurup istediğim inanca getirene kadar ölmeyeceğim her biriniz tek tek benim biçtiğim kısbeyi giyene kadar yaşayacaksınız ölmeyeceğim

zeyyat

insan küstah bir yokluktur dedi

öte yandan

hava kararmaya başladığında kent hışırdadı

“özgürkalmışbeyinler örgütü”

son bilgileri

gizlice asıyordu

ağaçlara

duvarlara

kapılara

yerlere:

oğlan çocuk satışları

yüz kat arttı

çocuk gelin satışları

rekor yaptı

kadın katilliği

aldı başını gitti

karısını öldüresiye

dövenler

öldürenler

ve tüm katiller

zengin oldu

“özgürkalmışbeyinler”

teker teker kurşunlandı

sağda solda kalanlar ise

gorgo’nun yeni bir buyruğuyla

insanların içini dinleyen

“unsur”la kuşatıldılar

bu “unsur” denilen şey de aslında

hayalet gorgo’ydu

yuvarlak delik deşik yumuşak

sünger topa benzeyen ama

durmadan diş gıcırdatan leş gibi kokan her yere sığan bir şey her birimizin

bilinmez bir yerine sığdırıyordu

kendini

yastık kılıfına

uykuya

sutyenin dibine

saç arasına

kasıklara

koltuk altınızda

olduğu kadar

açık alanlara da

göze görünmeden

saklanabiliyordu

sokak

çatılar

köşe başları

yerlerin dibi

dip-bucak

kovuklar hep bu

“unsur”larla doluydu

bu “unsur”ların

varlığını

düşünmekten

onlara yakalanmama planlarıyla yaşamaktan yorgun düşmüş ama

teslim olmamıştık gorgo’ya

derken

gorgo’ya karşı çıkan “özgürkalmışbeyinler” adlı gizli örgütün kılıç artıkları ortaya çıkar oldu sağda solda bir görünüp bir yittiler halkı aydınlatmaya akılları başa toplamaya birlik olmaya çağırdılar herkesi

zeyyat

yakınmak bir âcizliktir baskıya karşı as/olan eylemdir demeye başladı

azıcık ayılır gibi olmuştuk ki

birden

gorgo

gizli ordusunu soktu devreye ellerinde tüfekler kelepçelerle geldiler arkadaşlarımızı yoldaşlarımızı, yakınlarımızı katledip çekip gittiler minicik yavrularımızı kapıp kendi kamplarına götürdüler oğlanları imam

kızları hafize yapacağız dediler öldüremediklerini bunlar terörist diyerek zindana attılar

bu söylediğim dört yıl önce oldu

hâlâ oradalar

kimi ölüm orucuna yattı

tabutluklarda

ayakta

ölenlerin gövdelerini akordeon olarak buldular kimi de intihar etti geri kalanlarsa delirdi ama gorgo nuh dedi peygamber demedi bunlar deli değil bana şantaj yapıyor dedi onları da

hayırsızada’ya gönderdi birkaç deli kaçmıştı ellerinden gülüşüp söyleşirlerdi sokaklarında konstantinopolis’in kalan sağlamlar da deli taklidi yaparak dolaşmaya başladılar böylece

tarihin en şanlı kentlerinden biri olan vizantion’un ikinci roma şarki roma

konstantinopolis roması

imparatorluk şehri

megali polis

kali polis

olarak da anılan

üç yanından deniz

bir yanından karaya bağlı olan

ülkemizin

görkemli

bizantium’unun

sokaklarında

kalan deliler de

oğlancı mafyasıyla

fuhuş çetesinin eline düştü

ekmek almaya gittiğinizde

bir karartı belirirdi kapının dibinde

karıncalara dönüşmüş

çocuklar

amca açım

teyze bir ekmek al bana bir mendil al benden teyze bir kalem al teyze

bir simit alayım

iki gündür ağzıma lokma girmedi

bi simit nolurabla

dışarıya çıkmak

tehlikeli olmuştu

ali'yi de aldı içeri gorgo

kimseyle konuşmazdı ali

içi kan ağlıyor ama susuyordu

“unsur”

ispiyonladı babaannem bunaklaşmıştı biraz git yavrum gezersin dedi ali'ye
orası güzel yerdir şanslıymışın bak yoğurt yersin kaymaklı dedi meşhurdur

kaymaklı yoğurdu silivri'nin ah kaymak kaymak kaymak dedi

annem oğlumu vermem diye

kendini yere attı

ben annemi kaldırdım

nasıl geçineceğiz dedi annem

pandantifimi satarız

sen üzülme dedi

babaannem

ben de varım dedim

yarım ağızla

çalışmakta olduğum şirketten atılacağımı biliyordum oysa kurtarırız ali'yi sen merak etme bu düzen böyle gitmez iyiler kötüleri her zaman yenmiştir gene yenecektir göreceksiniz dedim anneme hemen ardından kapalıçarşı'da babaannemin kuyumcusu cemil bey'e

sudan ucuza sattım pandantifi

iyi kötü geçinmeye başladık ben işte tam o sıralarda aniden on yıl büyüdüm koskoca kadın oldum üstelik eşime âşık oldum oldum da ne oldu eşım

bu hercümerç içinde

ruhunu ablukaya almış olan tek felsefesiyle *mutluyuz mtademoiselle* diyordu durmaya *mutluluk odur ki biz bize yetmeliyiz* bütün gün yol boyunca

çanakkale'ye doğru ilerlerken otobüsümüz

esirgemedi vaazlarını

"yalnızlık

koparılamaz biçimde düğümlermiş

aşk bağımızı"

vız gelirmiş bize gorgo'lar

zaten gorgo kansermiş

birkaç yıllık ömrü kalmış

o gidince

düğün dernek

maytap şenlik

havai fişeklerle donatacağız

ıstanbul’u

göreceksin

nakaratına inanarak

keyfi tuhaf tuhaf

yerine geldi

ama sol dudak kıyısı

burnuna doğru seyirir oldu

gorgo dedikçe

akşam içinde yatacağımız odayı gezdirirken bana

gene o sürprizle karşılaştım

“mutluluk odur ki biz bize yetmeliyiz” yazılı

sivilce akıntılarıyla dolu bir karton

astırmıştı başucumuza

sonra dönüp bana sarıldı kahkalar içinde

nasıl ama, nasıl ama mtademoiselle diye...

sakın sevgili okurlarım bütün bu saçma hayatı kendimi acındırmak için anlattığımı sanmayın acımam ben kendime sadece

yakınlaştırmayı isterim

varlığımı sizinkine

canciğer olmayı

nedenini bilemem

isterim işte tuhaf bir erkek nasıldır

bilin isterim

mutsuz bilincin kendisi özbilincin bir başkasına bakmasıdır unutma dedi zeyyat

şu da var

bütün acılara karşın hayat

içimize bir nota bırakır ya

en bitik günümüzde

direnme notasını

bir zarfa mı koyar

bir deniz çırpıntısıyla mı

savurur

yüzümüze

neşe üşüşür hayatımıza

birden

güç aşılar

iyi güçtür

baş eğdirmeyen

umut

altın kafesinden çıkıverir

dolaşır tepemizde

bize bu direncin tanrı tarafından sunulduğuna günün birinde karşımıza çıktığında gorgo'yu bile alt edeceğimize inanmışızdır bilmeden

ve gizlice gizlice çünkü tanrı

inanç tanımaz bilirsiniz akılsa

küstahtır yeterince

yenmeye yeminlidir gorgo'yu

ah ah insan aklı

ne güzeldir allahım!

hem küstah hem zavallıdır

bakın ki oyununa yaradanın

sivri burnu havaya kalkık

o koskoca kahverengi

ayakkabılar giyen şu

dayanılmaz yakışıklıyı

çıkararak karşıma

unutturarak gorgo'yu

bu tanrı kendisine sığınmamı istiyor

diye düşünsem de

korkmayın sığınmam

ona

çünkü

“korkmuş bilinç efendisine sığınır” felsefesini

tanrı değil

insan aklı bilir

her zaman asi olan

akıl güneşin bulutları sıyırarak

dünyamı aydınlatmasını bekliyorum

camın arkasında

karşı dağlar kapkara

karanlık kuşlar

bir yerlere kona kalka

ışıtıyor karanlığı

ardından toplaşıp

yumak olup

uzaklaşıyorlar

bilmediğimiz o yere

dünyanın benimle

birlikte aydınlığı beklemesi de

çok anlamlı geliyor bu sabah

bunca kaostan sonra

insanları mutlu etmek için

gönderildiğimi sanıyorum dünyaya

sanmıyor manıyorum

sevgililerimden biri

yüzünde erişemediğim

bir ışık var demişti

inanmıştım

kim

zeyyat

oysa

öncekiler

sen çatlaksın deyip çekip gittiler hiç inanmadım onlara öyleyse neden yüzümde o ışık var aynaya koşardım kaçardı beni görünce ışık olsun

güçlüyüm ben

yüzümün yarısı ötekine uymasa da

bir memem berikinden büyük olsa da

bir ayağım diğerinden kısa doğmuşsam-da

bir omzum ötekinden alçak

gözümün biri mavi biri sarımsı olsa da

yeterim kendime kendim

ve ezberimdedir yaşam

küçüklerimi korumak

büyüklerimi saymak

bir de şu gorgo geberse

evet

toplum

layık olduğunu geçirir başa diyorlar

ama biz de varız bizim layığımız nerede bir de şu var bırak vursun dibe tiranlı köleli dünya ne çırpınıp durursun diyorlar koyver sen de

güle oynaya katıl seni bekleyen

gorgo'lu hayata hayat ey hayat

iyi ki sana rastladım bir azizeyim herhalde he he heeey bir azizesin alıkoyamıyorsun ruhunu

en yükseklerde erişilemez olan o şeyi yaratmaya ruhunu aradıkça yabancı bir başka ruhun seni

bir yerlere bilmediğin

yari karanlık bir yerlere sürüklediğini de

zeyyat

insan hiçbir zaman kendisi değildir olmamıştır ve olamayacaktır dedi

mutlu olmam gerekir

aslında

her şeyim var

nankör müyüm

yoksa ben

evet evet

nankör

düşünürüm

esin kaynağını

nankörlüğümün

iki bin yıldır

başıma

bir

efendi dikilsin ona yaranayım diye bekleşen halkımız var ya o yüzden

sevgili halkım benim doğdum doğalı neden hamdederler şükrederler beklerler

nasırlı çatlak parmakları

yorgun kararmış elleri

kirli kalın tırnakları

tabanları genişlemiş koca ayaklar

sırtlar kambur

dirsekler fırlamış

gömlekten

sıpsıvrı

bir deri bir kemik avuçlar açılmış göğe iki bin yıldır dilendiği sadaka i nmemı ş

gökyüzünden bir türlü kaç gorgo görmüş bu kubbenin altında kaç kuşak kurban vermiş gene de bezmemiş dilenmekten sevgili halkım benim

doğaya bak

ayın bir noktası parıldıyor bulutta dağlar uykuda bahçe kararmış

uzaktan konuşmaya benzer sesler geliyor

insan sesleri

insan sesleri

ne konuşuyorlar

anlaşılmıyor

kim bilir

ne konuşur insanlar

tuhaf bir erkeği anlatacaktım size

daldim gittim gene

tuhaf bir erkek eşimdi hakikati bulup

hakikatteki gerçekliği de bulup gorgo'yu öldürmek benimle mutlu bir hayat sürmekti nedeni

evlendikten birkaç ay sonra her şeyi unuttu

hakikatle gerçekliği, sahihle doğruyu,,, hakikatle yalanı,,, gorgo'yu öldürmeyi falan,,, sükûnete erdi kendi kendine,,, hiç dokunmadım ona,,, oh ne güzel,,, her şey yoluna giriyor derken,,, ani bir değişime uğradı,,, sabah oldu mu uçları yukarı kalkık o kahverengi deri papuçlar ayakta,,, koşarak

bir tomar gazeteyle dönüyor,,, tümünün bilmecesini çözmeye çabalıyordu,,, bütün gün tüm zamanını gazete ya da dergi sayfasının üstüne kapanmış, konsantrasyonum bozuluyor diyerek bana konuşmayı, müziği, radyoyu, teybi yasak ederek geçiriyordu günlerini. ne leonard cohen'imi dinleyebiliyordum ne macar rapsodilerini, ne de beethoven'ımı,,, arada bir yerinden fırlayıp anasından kalan ve çok kıymetli olduğunu söylediği boyunları siyah kırmızı çizgili ve üzerinde sakallı bir adamın bir başka sakallıya sunduğu vazolara bir şey yapmış mıyım, diye denetimde bulunuyordu,,, vazolarda sakallılardan biri ötekine bir kâseyi özenle uzatmaktaydı,,, sanıyorum kâsede isa'nın kanı vardı,,, ama onu kaygılandıran o sakallılar gibi kâsenin içindeki kan değil,,, sadece kâsenin çatlayıp, kırılmak gibi bir uğursuzluğa uğrayıp uğramadığıydı,,, işte bu son oyalanmalardan sonra sıra bulmacalara gelirdi,,, artık iyice tuhaf olduğunu anlamıştım ama ne yapabilirim diye düşüncelerle boğuşuyordum,,, onu kurtarmak için ne yapabilirim

bünyarnin hurşit,,, buydu değil mi adı,,, bulmaca döneminde,,, bulmacaya geçmeden önce tramplenden denize atlayacak bir yüzücü gibi,,, portakal rengi şortunu giyiyor,,, sivri burunlu 43 numara pabuçlar ayağında,,, iri baldırlarını sıkıp sıkıp koyveriyor,,, sonunda olduğu yerde eşiniyor,,, gövde dimdik,,, derin soluklar alıp vererek ciğerlerini şişiriyor,,, kemiklerini çatırdatan hareketlere başlıyor,,, başını sanki saçlarının arasında gezinen bir sinsi böceği düşürmek ister gibi silkeleyip,,, “bilmece bildirmece dil üstünden kaydırmaca!” diye haykırıp oturuyordu masaya,,, o günlerinde yemek yemek, konuşmak, gülmek,,, sevişmek çıkıp gitmişti aklından,,, öyle ki ben ona,,, gorgo cumhuriyet bayramını yasaklamış diyorum,,, o gorgo da kim oluyor,,, boş versene sen diyordu...

şimdi sadece bulmaca soruları vardı,,, sıra bulmacayı çözmeye geldiğinde sorun başlıyor,,, doğru sözcüğü bir türlü anımsayamıyor,,, en kolay sorularda bile afallıyor,,, evin içine dikilmiş kahverengi ayakkabılı bir ağaç gibi orta yerde mıhlanıyor bir elini bana uzatıp parmak ucunda tuttuğu minicik bir topu gösteriyordu sürekli,,, yorulmadan,,, arada bir öteki elini ağzına götürerek sus işareti yapıyordu yorulmadan,,, o küçük top ne demeye geliyordu,,, o ayakta duruş ne dernekti bilemiyor susuyordum,,, sonunda onu seyretmekten bitkin düşmüş olan beni çağırıp sormaya başlıyordu

soruları,,, bunu fark edince o daha bana yanaşmadan ben yatak odasına kaçıp elime başucu kitabımı alıyordum

bu anlattığım sıralarda kitlesel katliamlar yaşanıyordu türkiye'de

daha eskiden başlamıştı kötülük,,, önce kürtlere tut-turdulardı,,, aynı zamanda köy enstitülerini kapattılar, komünist yetiştiriyor diyerek,,, aslında da öyleydi ne zararı vardı ki komünistlerin,,, para istemezler,,, pul istemezler,,, eşitlik diye tutturmuşlar,,, yok illa da biz zengin siz fukara olacaksınız değil mi,,, kâfirler sizi işte bu yüzden seksen yıldır doğrultamadınız belinizi ...

türkiye'yi bi yana bırakalım bir de burada yaşayanlar,,, onlardan biri olan ben varım değil mi,,, başucu kitabımın kapağında, *ibni sina'nın "kanun" ve davud-u antâkinin "tezkere" adlı kitaplarından iktibas edilerek tercüme edilmiştir* yazılıydı. ciddi bilimsel bir kitap sayılırdı ve içinde deliliğe karşı ilaç formüllerini de içeriyordu. eşimin belki de bana olan aşkından yavaş yavaş delirmekte olduğu geldi aklıma,,, çare arıyordum derdine,,, bugüne kadar okuduğum hiçbir kitapta böyle bir sapıtık görmemiştim; ne freud'un bilinçaltı, ne young'un bilinçdışı, ne levinas'ın, ne zizek'in, ne ricceur'ün, ne adorno'nun kitaplarından yararlanacak durum var ortada,,, böyle hastalara önce libido üzerinden bakılırsa da ben bunda öyle bir şey de sezemiyordum

olsa olsa tarihöncesi cinsel hayattan bu yana biriken tüm çelişkilerin modern insana yığılması olabilirdi bu durum diyordum içimden,,, mıknatıs gibi çekmişti bütün divaneliklerini tarihin üstüne,,, bir gün kapının dibine oturup yavaş yavaş kendini erittiğini ve orada sadece saçsız yabancı bir erkek başı kaldığını gördüm,,, bünyamin bu kafa senin mi, gövdeni ne yaptın? dedim,,, o kafa da yok oldu.

eşımı

harun'u tanıdığımda tuhaf olduğunu elbette bilemezdim belki tuhaf da değildir size nasıl gelecek bilemem o yüzden anlatmalıyım size her şeyi

ben sevda - o bünyamin harun

doğrusu adını tam olarak bilemedim bir türlü

hangisiyle seslensem

efendim derdi

akıllıydı canım

geç de olsa anladım

beni delirtmeye çalışıyordu

başardı mı bilemem

şimdi burada

bu eski manastırın bahçesindeyiz kurşit’le

bana saadet içinde yüzdüğümüzü

kanıtlayacak aklınca

derme çatma bir kır lokantası

lokanta deyişim de

başka bir sözcük bulamadığımdan

bizden başka müşterisi olmayan

ağaçlarla dolu koca bir arsa

içinde bir baraka

hem sahibi hem garsonu olduğu anlaşılan bir garson

garsona adınız ne dedim “aşim” dedi

bir geceliğine bir oda ayırmış bize hurşit

ne oteller gördük

kim

biz

üzerine çiçekler serpiliydi

açtığımızda

yatak örtüsünü

bembeyaz çarşafta

kıpkırmızı

gül yaprakları

zeyyat ve ben

birkaç kirli çıplak tahta masa ve sandalye var bahçede

Üzerlerinde kurumuş pislikleri keyifli kuşların aşım,

kırçıllaşmaya başlamış sakallarını sıvazlayarak dedi “menüde var sadece tereyağında alabalık abası” dönüp bir adım atmıştı ki pantolonunun aldığı biçimden

kısacık bacaklarının çasçarpıklığına bakakalmışken gördü beni

kocaman uzayan kıpkırmızı dilini şaplatarak kırmızı şarap da abası diye koca kafasını sağa sola salladı

kıçı tabureye sığmazdı

şair o kadar yiyip içer mi derdi

zeyyat

kendi de içerdi

yemezdi

sığardı

tabureye

incecikti

şuna bak

şair olacak

nasıl da tıkınıyor

zeytinyağlı fasulyeyi

demişti

büyük bir kürt şairi için kendisi de kürt'tü ama kürt türk ayrım tanımazdı şaşırmıştım kendisi de

zeytinyağlı fasulye severdi ne tuhaf insanlar tanıdım ben bilemezsiniz

ama şimdi ötekileri bırakalım hurşit'i anlatıyorum sizlere

ne ki üzerimizi örten titrek kameriye birden

yemyeşil salkımlarıyla

yeşile doyamayan halkımızdan biri olarak

beni de büyüledi

gerçi kameriye ha devrildi ha devrilecek 1.86 boyundaki eşim başını eğerek geçiyor altından olsun gene de belli ki asırlık bir tavanın koruma-sındayız

çevrede oraklar, tekerlekler, ekinler küspeler, kurumuş çam gövdeleri çöp adacıklarında tavuklar eşinmekte başıboş keçiler buldukları her şeyi benim oturduğum sandalyenin bacağını bile kemirmekte garson aşim omzuna atılı pis bir peçeteyi "adilann! adi, başka çomak mi yok" diyerek kovalıyor

ama aldırmıyor hiç hayvanlar

alışmışlar peçetesine

aşim'in besbelli

halkımızın beyaz paçavralarla

mumyaladığı zeus sunağı

az ötemizde talihine küsük

beklemekte unutulacağı günü sabırsızlıkla

topal bir teyze

yeni bir paçavra sıkmakta kuru dalına bense o an

bilincin her şeyini ortaya koyduğu ve

yok edilmeyi göze aldığı yerdeyim

nasıl bir yer orası bilemezsiniz

anlatamam

bazı insanlar

hep o noktadadır

örneğin orhan koçak

hep o

en yüce

sandığımız noktada asılı kalmıştır gırtlağında halat bacaklar sallanmakta akıl başta yücelik

uydurmasıdır insanın aslında neye göre bilinmez bir sanı

ben de öyleyim canbazca

ilerlerken telin üstünde

ayağı kaymak

tek elle

asılı kalmak

telde

şimdi düşünüyorum da

her akşam içen

ve şişeyi açarken mutlaka

“mademki içiyoruz sevda’mıza içelim mademoiselle!” tekerlemesiyle birlikte cılız kahkalar atan attıkça sevimsizleşen eşim

manyak-ı cinnet-i inhitatiye

denilen hastalıktan mustaripti sanırım

bi tek o da değil

ikame-i ya rab denilen

megalomani

ayrıca

vaka-i vesvese ile de maluldü bence

evlenir evlenmez düştü gözümden

amma iş işten geçmişti

yürütmeye çalıştım

tüm hıncımla

ailemizi

düşmana inat

zeyyat

kıs kıs

gülerdi halime

vesvese sanmayın

benimkisini

gorgo’yu anımsayın

hak verin bana

hakkaniyet duygusunun

yok olduğu günlerde olsak bile

hurşit miydi adı her neyse

ne herküllüğü sarıyor beni ne mübinliği şimdi evet adını değiştirmiştim bünyamin’di

her fırsatta azar işitiyorum densizden: tuvaletin ışığını gene açık unutmuşun çay demlenince altını kapat demiştim sana, tabağını iyice sıyır, sıyır, sıyır! bir başka huyu da, sokakta yürürken gözüne kestirdiği genç bir kız yanımızdan geçecek olsa, bana dönüp, “valla keyfin bilir mademoiselle! asıl karım değilsin ya!” demesi?! alık alık bunun ne demeye geldiğini çıkarmaya çalışırken genç kız kırıtarak yanımızdan geçip gitmiş olur bu da bana dönüp, “şaka şaka mademoiselle!” diye kahkasını atardı. kahka da denemez ya gülüşüne,,, bir ad bulamadım henüz o gülüşe...

c.ertesi anneleri kaybedilen oğullarının kızlarının acısını bekliyor galatasaray’da mekteb-i sultani'nin muhkem

içeriye de dışarıya da kimseyi sızdırmayan olağanüstü kültürümüzün bekçi kapısının dibinde oturarak

anlaşılan ite kaka götürdüğümüz bir yılın sonunda

bir alabalık ziyafetiyle bağışlatacaktı

eşim bana kendini

“hazırlan bakalım

mademoiselle

meyhaneye

gidiyoruz” dedi

ne ki ben de için için

bu ziyafet sonunda başka bir şey

beklemekteyim

iyi bildiniz

küpeleri

evlilik armağanı ki

unutturacak bana

geçirdiğim kasvetli günleri

eee eninde sonunda

ben de bir kadınım değil mi

bir memem berikinden

bir gözüm ötekinden

sağ ayağım soldakinden

olsa da kısa

çok güzelim

bimar-ı bimar denilen

hastalık hastalığıyla karışık

vaka-i vesvese ile

yaşamanın

bedeli

sigara yeşili dişleriyle sırıtıyor durmadan

küpe mi aldı yoksa takmamıştı evlenirken ortaparmağıma bol gelen anasının halkasından başka hiçbir şey zevcesme bu melun

sivri burunlu pabuçları da var ya onlarla

kaldırımda dolaşırken bir gün

nasılsa kol kola pera’da

kuyumcu diamenştayn’m vitrininin önüne çekti beni alacağım sana şu küpeleri bir gün sana evet alacağım göreceksin! bir gün mutlaka mutlaka mutlaka dedi paylarcasına vitrini söz verdi

apollon başı gibi ışık saçan incili

damla elmas montürlü bir çift küpeyi uzun uzun seyrettirdi bana

o gün bugün çıkmaz aklımdan ve her çalışında kapının zili karlı günlerde özellikle geç kaldığında eve dönmeye

sivri burunlu kahverengi ayakkabıları kara gömülü bir ağaç

girmiş koluma yansıyoruz vitrine eğri büğrü bir fırtına küpeler küpeler başladı gene esmeye

kozkavuran, ülker

kocakarı, filizkıran

İsmail ertürk ise

bu yakınmaları

hep iktisat bilmememe yorar

barkan'ı

inalcık'ı

ahmet güner sayar'ı okumamış biri

yazar olamaz der

ben de

iktisatçı da

iktisatçı olmayan

kadının derdinden

anlamaz derim

heh heh heh!

fekat

evet haklıyım ziynet konusu mu kadın olmayan anlayamaz evet evet

bunca gorgo bataklığından sonra

bu ziynet konusuyla

ferahlık getireyim içinize biraz

sevgili okurlarım

yok unutmam

anlatacağım

o tuhaf erkeği size

ama ondan önce

kısa bir

itirafta daha bulunmalıyım

her ne kadar itiraflarımın

benim aleyhime olacağını bilsem de

yalan söyleyemeyecek kadar

ikame-i rab duygusuna

sahip olduğumu fark ettiniz mi

bastırma diyor freud dürtüler diyor dürtülerin uzaklık ve çarpıtılmıştık durumu diyor bastırmayla bilinçten kurtulmuşluk diyor

bu sözler çok hoş ve derin keşke ben söyleyebilseydim freud'dan önce ama şimdi itiraf ederim (bu kaçıncı itiraf) bende

bastırılamamış olan en soylu duygu elmastır

tarih boyunca aşkların en güzeli imparatoriçelerin boynunda ışıldayan kudreti

ret aşamasıyla asla

bastırılamayan

elmas

sanki ilk kez çırılçıplak olmuşsun sevgilinin önünde utanmayla karışık istek birazdan hiç bilmediğin ama heyecanla beklediğin zevkler dünyasının eşiğinde bir cariyesin *aptullah ve arkadaşları toplandı erdal eren'i 17'sinde katleden cellat*

saltanat sürüyor

bir gönüllü yok mu aramızda

alalım intikamımızı

gebertelim şunu

karar alındı

biri dedi ki

on binlerce ölümüz var onların katilleri ne olacak onlara da sıra gelecek dedi öteki şakir abi

bu işi bana bırakın herkes işine dönsün ben hallederim dedi şakir abi de işsizdi

bense bir yandan böyleyken

kendisini değil

fotoğraflarını gördüğüm

kraliçelerin

taçları kolyeleri yüzük

ve küpeleriyle sarmaş dolaşım

evet evet kudret-i sabite

yok bu ayıbımı saklayamam sizden

kömür madenlerinde çalışan

emekçiler için

işçi sınıfı

proletarya diktatörlüğü için falan değildir bu hırs elmas için elmas

bakınız kraliçe victoria

21 yaşında büyük aşkı prince albert'le evliliğinde günlüğüne yazar:

“ (...) i wore my turkish diamond necklace and earrings (...) ”

küpeler omuz kemiğine kadar sarkmaktadır

boynu da uzun bir beyazlıktır

victoria'nın

belki de

modigliani

hep victoria'nın boynunu çizmişti onu tanımasa bile örneğin 1598'lerde katolik kraliçe

mary tudor'un takılarını gördüğümde

“table-cut” dedikleri kesimle donanmış pandantifi sekiz parmağına taktığı taşlar

-sadece ortaparmaklar boş bırakılmıştı-

başparmak dahil

sekiz parmak

donanmıştır

kestane büyüklüğünde

yüzüklerle

o çirkin kraliçenin

ben ondan güzelken

tudor’lardan yüzlerce yıl sonra

stephen zweig’ın hayatı

bizimkinden daha acıklı

diye düşündüm

yahudi’ydi

adını bilmediğimiz

acıklı yahudiler

biri de arkadaşım sami

bin beladan kaçmış

bir aileden kalmış bize

öyle sevimli ki

aileyi

yakmışlar

milyonlarcasını

yaktılar yahudiciklerin

unutmayalım

alevileri de

biz yaktık

sünni gorgo'lar

nasıl kudurmuşlardı

anımsayın

o fotoğrafı

merdivene oturmuş

uğur kaynak

behçet aysan

metin altıok

içlerinden sadece

üçü

o günü unutmayın ötekiler

çoğunluk otuz üçü içeride

görünmüyorlar bize

gülümseyerek bekliyorlar

birazdan gelecek

ülkemin sünni azraili

sıvas, çorum, kahramanmaraş

gazi, başbağlar

arkasında

kontrgerilla, abd, cia bir de

osmanlı'nın gorgo'ları osmanlı'nm kanuni'si örneğin ceddimizdir övündüğümüz altmış binin kör testeresi

evet kesmiştim ki

diamenştayn'dan umudumu

bağlayarak kirpiklerinin gölgesine eşimin

bu sürpriz partiyle

çınladı elmas çanları

küpelerimin

constantinopolis'in çanlarının halk tarafından işitilmesi ilk

bizans' ın el yapımı çanlarının o pırlant umut mavilikte sabahın pırıltısı doldurması boş gözleri boşluğun aydınlığını delerek gelmişti eşimin

"bir gün mutlaka!" dediği gün! derindeki varlık gözlerini kapayarak bekledi

ikinci bölüm

eşimin arkadaşı garson aşim -birinci kemanmış kışın asmalımescit meyhanelerinde- bizi masa başında iki kadehle bir saat baş başa bırakarak ve bekleterek alabalık tabaklarını masaya bırakıp mutfak ve motel olan o barakamsı yere dönmesiyle ve bünyamin'in ıslığa başlamadan "mutluluk odur ki biz bize yeteriz" teranesiyle ben artık

bir eski vazoda unutulmuş dikenli kuru gül keşke diyen içimden keşke

bununla olacağıma katılsaydım yürüyüşlere gorgo'ya karşı onca aydır

eski çatlak bir vazoda bu üstben

benim ötekim olarak

zeyyat dedi ki *sonsuzluk sonsuzdur aklın alamayacağıdır sonsuzluk*

fekat

önüme konan balığa bakarken

ve bir çatal bile koymadan ağzıma henüz

birden

arılar

üşüştü tabağıma sardılar

balıklarımın naçiz bedenini birbirlerini ite kaka eze büze sapsarı bir duman ki kaldırdılar o naçiz bedeni ortadan ama ne olursa olsun

cumhuriyet

bir gün payidar olacaktır

korkmayınız

vız gelir eşekarıları bize

bu hortum

eşekarısı hortumu biçiminde dalga dalga kabararak tereyağında kızartılıp yan yana uzamış iki balık anında

tabakta yatan iki iskelet törenle kaldırıldılar önümden

baş başa kaldığımda boş tabakla

mazlum halkımızı anımsadım emdikleri gibi kanını

onların

.aklım başıma geldi yeniden yok yere kurşunlanıp Jünyayı bilemeden toprağa düşürülen yüz binlerce kürdü türkü

-.:ek başıma ne yapabilirdim ben

bu vatan zaten

terkos suyuyla değil

kanla sulanmış

derler

sonu yok sızıldamanın

söyleyin

engin ceber

enetin göktepe

hacı pişman

Liğur mumcu

^^ehmede qulpî

glık meheme

eyno

^IIJ.ıho

^IIJ.ıstık

c:ewdo

kireççi şiko

hemze

daha daha

binlercesi

^"Vûqûat dolu

tombala

torbası türkiye

tek başına olmaz

sıkı örgüt gerek

örgüt

örgüt

örgüt

bilgeliğe inanmam

hiç bilge görmedim

bilge olarak

kendimi icat ettim

kimsesizler mezarlığı da

dolu ağzına kadar

karşı çığlıkların

ayyuka çıktığı oradan

toprak altından

kendimi icat ettim

sokaklarda yürüyen biri

ne diyordu herakleitos zibidisi

bir insan çok iyi ise bin kişidir

ınanayım mı

ben de bin kişi miyim *şakir ve 13 arkadaşı*

yakalandılar

işkencede öldürüldüler

kapıları işaretlenmişti

öldürülecekleri belliydi

sağ kalanlar

protestoya katıldık

çoğumuz biber gazından zehirlendik

kimimiz hastanede öldük

kimimiz yolda

kimimiz sağ kaldık

kalanlar

sokağa çıktık

“tükenmeyiz ölmek ilen ”

diye pankartlarla yürüdük

biber gazı tazyikli su

evlerimize kaçtık

tepemde büyük bir uğultuyla dönendiler arılar

unsur’u peşime salmıştı gorgo demek ki anladım yüzüme gözüme saç diplerime pike yapıp

intihara zorluyorlardı beni de

istiyorlardı benimle birlikte ölmek

belki de

ve nedense

zweig'la lotte gibi

heh heh heee

özgürlük istemi

kendi olmak istemi kadar

olanaksızdır

dedi zeyyat

can derdine düşmek nedir öğrendim

"kurtarın beni, imdaaat!" kimse koşmadı imdadıma art arda gelen hortumlardan kurtulmanın yoktu umarı bünyamin hurşit şaşkın şaşkın oturduğu yerden kıpırdatmadan kıçını seyrediyordu beni aşım

kirden pisten kararmış kocaman bir peçeteyi

sallayıp sallayıp indiriyor kafama

"adi, adi, gitin ulan} gitin, gitin!.."

ama sürünün bir tekini bile koparamıyordu

başımdan

işte o an koşan

az ötedeki kendimi gördüm

masmavi

buz gibi suyu olan

derin mi derin göle atladık birlikte

dalabildiğim kadar daldım

abise

çıktığımda

suyun yüzünde

can çekişiyor buldum

arıları derken

yeni bir hortum

tepemde

gene daldım

dibe her şeye kadir

allah mı insan mı

bıraksan öldürecekler besbelli

ne ki babacığım

yetiştirmişti beni

kuyruksuz denizkızı olarak

atıvermişti küçüksu sarayı’nın kıyısından

anaforlu denize

ben henüz memesiz donla

kıyıda ürkek beklerken

ardından da kendini

yüzemezsem kurtaracak

bekledi

yu zmeyı

nefes alıp vermeyi dalmayı çıkmayı öğretmişti küçücükken mekânı cennet olsun inanmasam da cennete cehenneme sualtında dakikalarca kalabilirim şimdi bu yaşta bile

yani doksan iki'mdeyim şimdi işte

üç gorgo

hortumunu da yendim böylece üçünü de döktüm denize yunanlılar gibi benimkiler döküldüler göle baba kız kutsal ruh haliyle he he heeee son kez

dışarıdan hücuma hazırlanan

yeni bir eşekarısı hortumunu ise

aiolos'un ters rüzgârıyla dolu

bilinmez bir tulumun açılması

hüüüpp diye

çekti doldurdu içine

orada

lokanta dediğimiz yer

ölü eşekarısı kırpıntılarıyla

kaplandı böylece

sudan çıktığımda yüze

peyzaj buydu

baktım ki hurşit

hiç kıpırdamamış yerinden

ben hayatımda

tuhaf bir erkek görmemişim

eşim oturup seyretmekte beni

dedim

aşim uzattı elini gölün kıyısından yukarıya o çekti beni

yarı baygın çöktüm toprağa

balkonunda yıllardır oturup

gölü seyreden

yaşlı bir adam gibi

seyre daldım

gölü

kururkene

ben size eşekarısı dedim ama aşım,

(yaşıyorsa allah her işini rast getirsin öldüyse ışıklar içinde yatsın, nasıl oluyorsa toprağın dibinde yatmak ışıklar içinde)

bunların eşekarısı değil, eşekarısı maskesi takmış “operacı ölüm arıları” olduğunu ve müzik sesine daya-namadıklarını söyledi

“bu yüzden buraa radyo bile açmazız biz” dedi sırıtarak

müzik dediği eşimin keyfe gelip ıslıkla çaldığı o zamanlar yeni moda olan tarkan’ın “oynama şikidimşikidim” şarkısıydı aşim’e göre, bu yüzden eşime hiç dokunmamıştı bu “ölümcül operacılar”

aslına bakarsanız bu olay p. ricreur’e göre:

“ (...) bastırılmış olanın ve bastıranın maskesini düşürmekten çok maskelerin ardındakinin görülmesini sağlamak ve

göstergeler arasındaki gönderme işleyişini açığa çıkarmak (...) ”* mış

p. ricreur, *yoruma dair - freud ve felsefe*, metis yayınları.

aslında bastırma kaçışla ret arasında bir aşamadır dedi zeyyat

ne var ki bir ceset gibi,,, evet cansız,,, koltuğa yığılıp kaldığında bile akşamları eşim,,, kakılıydı üstüme yarı aralık gözkapakları,,, “sakın o vazoya değme annemin anısıdır o,,, o köşedeki amfora antikadır ha!..”

eşımın

gölün kıyısında

yarı baygın kuruyan bana

‘"bu gorgo seni bırakmayacak öldürene kadar” diye keyfe geldiğini görünce

onu şu minik göle atıvermek geldi içimden yüzmeyi de bilmezdi tam sırasıydı ama yapamadım korktum o konuştu

tıpkı hani anlatmıştın ya dedi

bir gençlik arkadaşın adı ece mi neydi

kötülük tanrıçası derdin

girer rüyalarına

kâbus-u düşsel hani

her boyaya giriyor

ateş, su, hava derken

şimdi de

arı oldu ha

h.ahaaay ne dersin dedi gülüşü yukardan aşağı ufalanarak inen deprem toprağının uğultusuydu sanki

kendime gelince yeniden alabalık istedim garsondan. başka balık kalmadığını, bugün bizim için dört balık satın aldığını şimdi de artık sahile inse bile balık bulmanın olanaksızlığını sıkılarak anlattı, “getirim sana zeytin ekmek, biraz da marmara abası?” dedi.

eşimse, “ben sana demiştim bu emprime elbiseyi giyme çiçek tarhı sandı eşekarıları seni ***mademoisellet*** neyse neyse ucuz atlattık!” diyerek balığına yumuldu ölümden dönmüş, korkudan eli ayağı buz kesmiş aç bir eş olarak ilgi ve balık beklerken ben evet ben o zamana kadar tuhaf bir erkek nasıl olur hiç bilmezdim o gün arılar gibi oldum

bardağıma yapışıp kalmış arı ölülerini aşim’e gösterdim. koştu bir bardak dolusu marmara koydu önüme,,, eşime baka baka yudumlamaya koyuldum. her yudumda zihnimin açıldığını ve iştahla balığın kemik aralarında ufantılaşmış parçacıkları bir kenara yığıp sonra tümünü birden yutmaya hazırlanan eşimi eşekarısı hortumu olarak görmeye başladım

motosikletin üzerine oturmuş bir kızıl mont sırtında kara yazılar. etmişti tüm mahalle kızlarını âşık kendine; ben de onlardan biriydim işte; düğünlere orgunu taşımadığı günlerde... org taşınır mı demeyin ufak boy bir şeymiş ve tüy gibi hafifmiş bu org; kaldırır vururmuş sırtına onu pazar hamalları gibi hiç ıkınıp sıkınmadan, indirirken de yere evde yardım

istemeden benden, sıyırıverirmiş sırtından kutuyu sürermiş karyolamızın altına her seferinde, (sakın ha elini süreyim deme ona ***mademoiselle*** külahları değişiriz sonra ha!) demesi...

artık, “dedim sana,,, düşünüyorum şimdi,,, gor-go’dan sonra dedik ya!” demelerinden usanmış, anlamıştım çözülemeyeceğini bu “isis’in düğümü”nün,,, işte tam o noktada bu kutlamayı çıkardı karşıma

sonunda bir gün sandığı ve aşkımızı ancak vakti geldiğinde açacağını bildirdi ve “beklemeye aldım aşkımızı ta ki gorgo yeryüzünden kalkana kadar ısrar etme” dedi. ben de “nasıl istersen aşkım dedim, gorgo’nun ölümünü de beklerim”

ilk aylar isterdi evde kalmak sevişmek arada bir; istemez oldu onu da artık,,, kahverengi sivri burun pabuçlar hep ayağında,,, ille de çıkararak beni üstüne, uzun uzun “at bin” oturmaktan ayrılmıştı birbirinden bacaklarım,,, evlenince erkeklerin hep böyle tuhaflaşacağını düşünür olmuştum artık,,, kimi görsem acaba o da karısına bunu mu yaptırıyor diye düşünüyor ama karılara soramıyordum utancımdan,,, aşkımızsa,,, haliç’in ölü sularında,,, kavruk bir sonbahar yaprağı,,, suyun üstünde kalakalmış,,, ufak bir çırpıntıda battı batacak bir kayıkçık kâğıttan

“özgürkalmışbeyinler örgütü” anında

“faşist gorgo istifa”

yürüyüşü gerçekleştirdi

polis çatışmada

tazyikli su biber gazı

ölen ve yaralananlar oldu

biz kurtulduk gene

ama dağıldık

bu çatışmalar

özgürlük adına

son ısrarımızdı bizim

varlığımızın tek umuduydu

evet ben de bir ara

özgürkalmışbeyinler örgütü'ndeydim

biz azaldık

karşımızdakiler çoğaldı insanlarımız neden bu kadar çabuk değişiyor gorgolaşıyorlardı anlayamadık

ne arar bilmem burada

böyle gelir

oturur

sıkılır

hep sıkılır

dilsiz olamaz

sanmam

kim bu

bilemem

konuşmaz

ama bambaşka sıkılır böyle dolaşır durmadan dolaşır kim acaba sıkıntı

bünyamin sevgilim şu karşımda balık yiyen tuhaf adam

bir zamanlar isa'yı omzundan düşürmeden

karşı kıyıya atan

ermiş christopher'ımdı benim

canavar'ın ağzından

sevgilisini kurtarmak için

canını eskgemeyen

kapadokyalı george'umdu

python'u elleriyle yenen

oklarıyla kyklops'ları yok eden apollon'um

dünyalar güzeli adonis'imdi

ben de onun

köpüklerden yaratılmış aşk tanrıçası aphrodite'yi biricik ***mademoiselle'i*** şu anda yutmaktaydı balık kırpıntılarını ve kaçırarak gözlerini benim argos gözlerimden sürekli garson aşim'in söylediklerini geçirdim aklımdan (garson ki solmuş, mavi gömleği ve yırtık pırtık kot pantolonunun içinde hayali fener gibi dolaşan esrar esmeri, gençten bir kıpti, kış geldiğinde ıstanbul'a döner, dansöz oynatan ucuz beyoğlu meyhanelerinde, birinci keman çalar, yüzü kirli kireç beyazı, çok da genç ama çok yaşamaz bence)

bu arı hortumunun geçen hafta bunun yarısı kadar bir mangayla bir genç çifte musallat olduğunu ve onların ikisini birden hastanelik ettiğini açıkladıktan sonra,,, "karı öldü, herif ölümden döndü!" dedi! "ben ie ölebilirdim?" dedim. eşim "gorgo'lara yedirir miyim ben seni *mademoiselleV'* demez mi...

"sen mi} asıl benim peçetemi?" diye karşı çıktı bumin'e birinci aşim, ondaan! dedi. "bak onu eczacının verdiği arı zehrine banıyorum ondan çektiler mortayı!" dedi,,, "iştee !" dedi, "kokla bak inanmasan," peçeteyi burnuna uzattı kurtiş'in aşim

“bir de senin çığırmandan çektiler mortayı abası onlar; müziğin şiddetinden abam?” dedi, “gelemez onlar tiz tonlara! bak ölünce nasıl da düştü maskeleri!” baktım arı kabukları içleri bomboş; maskeden öte bir şey görünmüyor yerlerde.

ey ölüm, hani senin zehirin? ey mezar, nerde senin zaferin?

ida dağlarının başında zeus’un tüm zamanlarda karı kız demeden peşinde avlandığı oralarda tepemizden asma memelerinin nazlı nazlı sallandığı incir ballarının meyvelerin üzerinden çıtırdayarak aktığı zeytinlerin

serin çağla rengi yaprakları arasında kehribar damlası gibi ışıldadığı o sıcak günde anason, sakız, terementi,

çıra, reçine, kekik kokusundan oluşmuş bir bulutun itkisiyle koynuna girmeye doğru sürüklendiğim adama yeniden yeniden yeniden baktım

bu yakışıklı mı yakışıklı

düğün çalgıcısı zürşit’i istemiyordum artık

o

karşısındakinin aklından geçenlerden habersiz balığın başında kalmış bi kıymık eti didiklemekteyken

okuyordum içimden

onunla geçen bir yılımı

çingenepembesi renginde

bir hizmetçi romanı okur gibi

satmasıyla motosikletini

yaşlanması bir olan bu tuhaf erkeği

çevikliği, şenliği, penisi motosikletiyle birlikte

sırra kadem basan

nasıl da kırmızı montunu

içinde ne olduğunu söylemediği

edime işi ufak bir sandığa kilitlemişti

anasından kalma

nasıl da saklamıştı anahtarlarını benden montu sandığa kilitlediği gibi,,, nasıl da her şeyin ağzını sımsıkı kapatır olmuştu,,, nasıl da kavanozları, pirinç, şeker, un, makarna paketlerini bir telle boğazlarından sımsıkı boğdu,,, böyle sıkma paketleri açmakta çok zorlanıyorum,,, neden sımsıkı kapatıyorsun her şeyi dememe karşın

bu kez açık pencere, aralık kapı bırakmadığını dolapları, kilitlediğini

dikiş kutusunu bile sımsıkı bandajlamasını seyrediyordum ne kadar budala olmalıyım ki hâlâ bunun tuhaf tuhaftan da öte bir adam olduğunu fark edememiştim ya da etmiş ama inanmamışım derler ya

gözlerime inanamadım tuhaf bir erkeğim

yapışkan sünger şeritlerle cam kıyılarını da ele geçirdikten bir süre sonra artık,,, içeri hiç hava sokmaz olduğunu da anlayınca ve üstelik,,, koca bir yıldan sonra hâlâ küpesiz bırakılmış bir kadın olarak öyleyse bende senden de çok inat var, diyerek içimden onun o güçlü ağaç bedenine uyduruk cilvelerle yaklaşmak istediğimde hiddete dönen bir sesle,,, olmaz! dokunma bana| gorgo ölmeden olmaz! demedim mi sana ha diye öfkelendi

yalnız ondan önce acıklı bir anımı daha anlatmadan duramayacağım sizlere sevgili okurlarım

ille de bana hak vermenizi sağlamak,,, giderek bana daha çok merhamet duymanız için değil,,, hiç tanımadığım sizlerin merhametinden bir umduğum yok elbette,,,

ah!.. çıkarsız bir cömertlik benimkisi işte ben hep böyleyimdir karşılıksız veririm ayrıca

aranızda böyle bir hayatı yaşayan olmadığından da adım gibi eminim hangi nedenlerle herkesin bilmesini istemekteyim bu tuhaf ve bayağı ilişkiyi bilmiyorum

belki de benim değil sizin bildiğiniz yüce bir felsefenin işareti olan bu başka hayatı siz değerlendirirsiniz,,, onu da bilemem,,, size bırakıyorum yorumu şimdi,,, belki de olan biten:

“bir fikri, içinde sakladığı duyulmadık anlamı serbest bırakan bir patlama noktasına taşımak üzere süblime etmektir,” levinas’ın dediği gibi ya da

zizek’in “yamuk bakmak” kitabının dördüncü bölümünde söz ettiği, “... fetichiste je sais bien, mais quand meme ... ” yarılmasının,,, olduğu görülecektir dediği şeydir,,,,

bir gün ... biraz tereddüt ediyorum bunu anlatmakta fekat,,, evet evet mutlaka sizinle paylaşmalıyım o günü,,, zaten senlibenli olduk sizlerle,,, kimseden saklayacak bir şeyim kalmadı benim.

o gün, “ne düşünüyorsun böyle derinden aşkım benim,,, belki yardımcı olabilirim sana,,, bak günler, aylar, yıllar geçiyor sen bana hâlâ geleceksin!” diye sokulduğumda kucağına açıldı biraz ve dedi ki:

“dünyayı düşünüyorum, bu dünya nasıl yaşanacak? savaşlar nasıl durdurulacak? insanlar ne zaman insan olacak? gorgo’yu kim yok edecek, bu iş sonunda bana kalacak...”

o kadarla da kalmadı:

“dünyada gerçek var mı? doğru var mı? iyi var mı? gerçekle hakikat, hakikatle doğruluk, doğrulukla sahihlik, iyilikle kötülük arasında ne fark olduğunu düşünüyorum?! bunları bulmaya mecburum! bunları anlayamazsam ve gorgo’yu yok edemezsem sevişemem ki!” dedi.

dondum kaldım!

meğer ben onu öyle yavan düşüncelerle kötülerken sizlere ne yüce düşüncelerle boğuşmaktaymış sevgilim benim,,, sarıldım ellerine öpüp başıma koydum. ben onun bu dünyaya ait hiçbir düşüncesi olamaz sanıyordum,,, ama demiştim ya,,, bu dünyada böyle tuhaf insanların olduğunu da bilemezdim,,, bence kimse de bilemezdi...

ey insan, işte senin zaferin ey zafer, hani senin zehirin?

diyerek şaşırmış,,, evet,,, asla böyle bir yanıt beklemiyordum ondan,,, giderek bu çatlaktan böyle laf çıkmaz sanıyordum,,, evet ne saklayayım sizden,,, onu özürlü biri olarak görmekteydim,,, zekâ özürlü,,, haksızlık mı etmiştim sevgilime diye düşündüm} çünkü ben bu dünyada haksızlık edenleri kargışlayan biriyim,,, ne diyeceğimi bilemedim,,, ne ki benim çözemeyeceğim iyice meşum ya da üstün bir akılla çarpıldığını anlamıştım bünyamin'in,,, öyle olmasa uyanır uyanmaz o sivri burunlu kahverengi ayakkabıları geçirir miydi ayaklarına hayranlıkla,,, ama aşkım,,, diye konuştum tüylerim diken diken,,, yazık değil mi ayaklarına,,, yani bize? canikocuğum benim,,, bunlar çok ağır düşünceler kimsenin bilemeyeceği,,, kimse bunları bilerek yaşamıyor ki? belki bizim caminin imamı bilir,,, yok yok en iyisi ezekiel 'e sorarız,,, bu adamlar akil adamlardır,,, tanımadıkları bir allah'tır,,, istersen dayıya rica ederiz, aşkımızı kem gözden koruması için yalvarırız ona,,, tavus kuşu kanadını bizim yatak odasının tavanına çizsin,,, boyasın yüz çakır gözlü tavus kanadını,,, işlemesin bize asla nazar ölesiye he?

"sen aklını mı oynattın dayı ölmüştü ya unuttun mu!" dedi birden,,,

demek ki deli değildi sevgilim,,, aklmdaydı her şey,,, şaka ediyorum canikocuğum güldürmek için seni,,, unutur muyum hiç,,, fakat bence sen bu çaresiz düşünceleri unut gitsin hele gorgo'yu,,, onunla başa çıkamayız biz,,, onu öldürsen de yerine başka gorgo geliverir,,, neden kendini yoruyorsun,,, bırak felsefeciler düşünsün bütün bunları,,, ah,,, hayatın anlamı ne kadar da karmaşık,,, boş verelim,,, başkaları o derin düşüncelerle perişan olurken biz tadını çıkarmaya bakalım günümüzün he canım,,, aç sandığı çıkar montunu uçup gidelim fenerden kalkıp rumelihisarı'na gene, he canım,,, dememle, o da benden bu sözleri işitmeyi bekliyormuş gibi hemen, "olur!" dedi ve ben sandığı açacak diye beklerken "haklısın hadi gel!" diyerek çekiverdi üstüne

beni! hay söylemez olaydım, hayatımın birkaç ayı da böylece çalındı gitti doymak bilmez bir kösnüye boğulmuştu bu kez de

çok geçmeden gene ayakkabılarıyla dikildi orta yere,,, fakat işte artık elime geçen bu kitaptaki formülle şifa bulması çok kolay olacaktı,,, sevgilimi iyi etmek şimdi benim elimdeydi,,, içim içimi yiyordu helecandan...

sözünü ettiğim kitapta “kafa, böbrek, delilik ve ilacı” maddesinde bu üç hastalık için aynı ilaç öneriliyordu... 3 gr özerklik tohumu, 75 gr pekmezle kaynatılacak bu çay, 7 gün birer bardak içilecekti. ancak eşimi bunu içmeye özendirmenin yolunu bulmam gerekti. ben de her akşam marmara şarabı sona erince karşısına geçip höpürdeterek delilik çayını içiyordum. çayı içiyor ve sağlığımın ne denli düzeldiğini, kendisini her gün daha da çok sevdiğimi, ruhumun ne denli hafiflediğini çıtlatıyordum ona!. sonunda bir gece ver bakalım bana da dedi, bir yudum içti ve “sen delirmişin ***mademoi-***selle! bu içilir mi?!”diye yüzünü yirmi yıl ileriye alarak kendini aç kalmış bir çakala benzetti,,, yılmadım,,, bulmaca çözmekte yararlı olacağı kandırmacasıyla bir başka formül denedim:

bu kez, karabaşotu kaynatılarak içilecekti. bu zekâyı açıyor ve belleği güçlendiriyordu. onu ve evliliğimizi bu yolla kurtarabilirdim. bir süre de o çayı içerek onu özendirmeye giriştimse şöyle bir yan gözle baktı geçti,,, şeytan diyordu ki kodin’in anasına yaptığı gibi, o uyurken kulağından ağzından burnundan dök içeri şu kaynar çayı,,, birden korktum kendimden,,, sakın bu çaylar onu değil beni delirtmiş olmasın,,, ya da ben çaylardan çok önce de deliydim,,, bu kadar onu iyi etme ısrar-ı sabit,,, yani yeni adıyla “obsessive compulsive bozukluk” da ne demek oluyordu,,, evet evet, deli olan belki de bendim,,, gene de bu delilik ilaçlarıyla zihnim olağanüstü açılmış ve zindeliğim eskisine göre birkaç kat artmıştı,,, yüreğimi yarıp özgürlüğe kavuşmak isteyen öteki benin uğultusu dolaşıyordu ortalıkta,,, anlatılamaz bir coşku ele geçirmiştim,,, koyvermek istemiyordum,,, bu durumda insanlardan saklanır olmuştum,,, eşime gelince ondan hiç korkum kalmadığından her çözemediği bilmeceyi sorduğunda,,, kahkalar atıyordum arsızca,,,. yanıtları biliyorum ama söylemem diyordum,,, pusuda sinsi bir sırtlan ben,,, uzun uzun avımı süzüyor üstüne sıçrayıp yüzünü gözünü tırmıklamak istiyor ama tutuyordum kendimi,,, ona “biliyorum yanıtı, biliyorum ama sana söylemeyeceğim,,, bul kendin bul da

görelim bakalım,,, içseydin o çayları sen de benim gibi bulurdun yanıtı hemen,,, şimdi benim bilemeyeceğim hiçbir şey yok,,, ama yağma yoook,,, söylemeyeceğim sana,” diyordum

sakince dinliyordu beni,,, oflayıp pufluyor arada bir merhametimi uyandırmak için sevişirken yaptığı gibi gözlerimi tarıyor yüzünü bebeksileştiriyordu,,, yooo kurnazlık yok, iç çayı bul bilmeceyi diyordum,,, içemiyorum işte ne olur söylesen, dedi bir gece,,, küstü,,, babamınkiler gibi yeşil beyaz boyuna çizgili pijamalarını giyip yattı,,, gözünü tavana dikip sabah olmasını bekledi,,, acır da söylerim sanıyordu yanıtı,,, heh heh heeh,,, söylemedim işte...

haftalarca bilemediği bilmeceleri çözme inadını sürdürdü ben de o çayı içseydin çözebilirdin deme inadımı,,, uykusuzluktan aklı öylesine kaçmıştı ki, “org” sorusunu bile bulamıyordu. soru şöyleydi: “körüklü, irili ufaklı borulardan geçen havayla değişik ses tonları veren klavyeli çalgı?”

o gün sırtüstü sedire uzandı,,, tam karşı duvardaki saate gözünü dikti,,, bir saate bir bana baktı durdu,,, sonunda bana “söylemeyecek misin yani?” dedi,,, dudaklarımı hırsla birbirine yapıştırıp başımı sağa sola sallarken “ıınıhg!” sesi çıkardım,,, yalvarmaya başlayınca dayanamayıp “kendin bulmalısın düşün, sen çocukken başlamışsın çalmaya hani onu!” dedim. anlamadı baktı,,, “hani kilisede bulunan! dedim,,, gene baktı,,, hani yatağın altında durur,,, dememle yerinden kalktı yatağın altına baktı,,, ben de koştum sırtına sıçradım, “org be eşek herif ooorg!” diye gırtlağını sıktım kâfirin,,, boğamadımsa da epeyi tırmıkladım yüzünü gözünü kanattım,,, silkeledi düşürdü yere beni,,, sükûnetini bozmadan, “haaa! o mu? irili ufaklı lafı yanlış bir kere! dedi,,, irili ufaklı çakıl taşları için kullanılır aslında, çakıl taşları için değil mi? böyle bilmece mi olur, çözmeyeceğim bir daha, aptal herifler!” dedi

işte o gün karar verdim onu öldürmeye,,, şu budalayı zehirlemeli ya da alıp başımı kaçmalıydım,,, ancak kendi deliliğimden de şüphe etmeye başlamıştım biraz,,, korktum,,, bir de,,, acaba acıyor muydum biraz ona,,, ne dersiniz bilmem ki,,, ne olsa ilk göz ağrılarımdandı değil mi,,, zeyyat’tan sonra tabii, seviyor bile olabilirim biraz onu,,, insan anlaşılabilir değildir ki,,, her sevgi de birbirine benzemez,,, devası yoktu bu işin,,, insan kitapların yazdığına da benzemiyordu,,, birbirine âşık bir çift tanıyorum,,,

arada bir gelir bende kalırlardı,,, dövüşlerinden uyuyamazdım,,, sabaha karşı kadın adamı döverek sokağa atmış olurdu,,, akşam olunca koşar asmalımescit meyhanelerini tek tek arar alır gelir yanağını yanağına yapıştırır öper dururdu adamı,,, gece yeniden başlardı bu oyun,,, evet evet,,, bazı aşk romanlarının etkisinde kaldığım için kendime deli demiş bile olabilirdim,,,, giderek romanlarda olmayan tuhaf bir aşk yaşayayım diye de onu seçmiş olabilirim,,, demonik biri olamaz mıyım ben,,, başkalarını masum olduğuna inandırmaya çalışan o sefillerden biri,,, aşkı ölümle anlatan kitaplar okumuşuzdur hepimiz,,, yok yok,,, aslında deli olmadığımdan eminim,,, deli olsam böyle bir hikâyeyi yazıp kandırabilir miyim sizleri,,, ama kandırmıyorum ki,,, anlattıklarım baştan kahverengi ayakkabının burnuna kadar doğru,,, ah şu eski romanlar aldattılar hepimizi,,, romanlar,,, filmler,,, anlatılar,,, tanrım bir hayatı yalanlarla boşuna mı geçirdik biz!.. unutun her şeyi,,, tüm bildiklerinizi unutun,,, benim anlattıklarıma inanın sadece...

ey zafer, işte senin ölümün

ey zehir, işte senin mezarın

insanın yüceliğini engelleyen onca entrikayla yetişmiş insana inanılır mıydı,,, insan kandırılmıştı,,, pes-payeleştirilmişti,,, bütün suç emperyalizmin kapitalizminde miydi yani,,, öyleyse insanlar ne zavallı bir dünyayla boğuşmaktaydılar,,, yok yok deli değildim ben,,, görüyorsunuz ya ne akıllı sorular yöneltiyorum size,,, ama neden kovup ayrılmıyordum eşimden hâlâ,,, kendi kendine yaşayamayacağına dair bir kabul yok değil zihnimde,,, elbette bu da uyduruk bir şey,,, o bensiz yapamaz,,, belki de tam tersi,,, ben onsuz yapamam,,, işte bu,,, ne ürpertici bir gerçek sevgili okurlarım,,, düşünebiliyor musunuz,,, ben bünyamin'siz yapamaz mışım,,, elbette öyleydi,,, evet evet aslında bendim onsuz kalamayan,,, gereksiz unsurlarla kaplı dünya,,, bir kitsch,,, peki,,, ya sandığın açılmasıyla içinden çıkacakların gerçekliğine ne diyeceksiniz,,, birlikte bir gün bizi maziye bağlayan o kırmızı mont,,, yanı sıra damla küpeler?..

zeyyat dedi ki: *her hainde türlü türlü rezillik eğilimi vardır*

son kez ağır felsefi bir öneri koydu önüme hur-tiş,,, “beklentisiz olmalıymış hayat; başarısızlığın ve yoksulluğun verdiği hazzı ve özgürlüğü tatmalıymışız birlikte kopararak kendimizi bu tüketim toplumunun keneliğinden *!*

“aaaaa,,, elbette sevgilim” dedim,,, “mutlaka kop-malıyız kenesel tüketimden ama biz zaten seninle hep yüzmüyor muyuz o hazzın sihirli kederinde?! bak ne kadar mutluyuz? gorgo bile vız geliyor bize,,,” inanırdı mutlu olduğumuza sanki,,, evet evet gerçekten inanırdı,,, yayılırdı o ahretlik tebessüm suratına, rahatlardı,,, mıhlanırdı eve büsbütün,,, anasından kalan vazolara duvardaki çeşitli fotoğraflara bakarak dolaşırdı evi tekrar tekrar,,, hele anasıyla babasının baş başa çektirdiği,,, ananın karnı burnunda,,, hamile hurşit’e,,, mutlulukla gülümsediği o fotoğrafa,,, kadın dişlekti,,, dudakları kapatamıyordu dişlerini,,, gözleri de camla örtülü kısa bir çizgi,,, yüz ablak,,, sol kolunu yanındaki sandalyede oturan kocanın boynundan kilim gibi sarkıtmıştı,,, baba da kısacık boylu kadife donlu, bacaklar yere değmiyor,,, bu ana babadan bu kadar güzel bir çocuk nasıl doğmuştu,,, mutlak kadın bunu bir başkasından peydahlamış-tı,,, ama soramazsın ki,,, öfff,,, bu hayat benim hayatım değildi,,, beni yaşatan başka bir ortam olmalıydı,,, başka bir dil,,, başka bir ülke,,, başka insanlar,,, burası

şarlatanlarla .iolu bir magazindi,,, aç aç seyret,,, var olanı kabul etme durumuna zorladılar hepimizi,,, beni de,,, yok bana asla kabul ettiremezler bunu...

bütün bu sahneler o, “operacı ölüm arıları” gibi üşüştü beynime. geleceğin budalaca vaatlerden öte bir şey görünmeyen ufkuyla yüz yüze kaldığımı anladığım şu anda, çantamı kaptığım gibi kalktım

bu dünyadan vicdan rahatlığıyla öte dünyaya giden kimse yoktur dedi zeyyat

gidişimle birden uyandı bünyamin,,, ardından yer gök korkunç bir titremeyle sarsıldı,,, ağaçların yaprakları yere yığıldı,,, ağzından dişleri çıkıp uzadı bana doğru,,, ve üstünde durduğumuz toprak ve altında bulunduğumuz kameriye sarsılmaya başladı,,, öyle ki bir an içinde çevredeki aslanların kaplanların suay-gırlarıyla birlikte kaçıştıklarını görür gibi oldum, maymunlar incir gibi pat pat pat yere düştüler, keçiler serildi, baraka yerle bir oldu, aşim ağaçların arasında bağıra çağıra koşuyordu tepelere doğru,,, ben de can havliyle aşağıya, kameriyeden dışarıya attım kendimi, yokuş aşağı kıyıya doğru toz toprak içinde düşe kalka koşmaya başladım

son gördüğüm manzara çardağın başına yıkıldığıydı bünyamin’in. gene de iskemlesiyle birlikte devrildiği yerden böğürüyordu,,, ne kadar âşıkmış bana diye düşündüm he he heeh!

peçekuş manastırı’ndan aşağı deniz kenarına, hayatın vızır vızır işlediği ana caddeye inip ardımdan kimsenin gelmediğini güvende olduğumu anladığımda; kalbim yatışmaya başladı,,, lekesiz göğe baktım,,, hafifçe kırmızılaşıyordu,,, mavi kalkışıyor yatışıyor gene kalkışıyor ama baş eğiyordu artık kırmızıya,,, bambaşka biriyim dedim kendime,,, iyilik ve kötülükle ilgisi olmayan,,, varlığın bağımsızlığını kazandığı yerdeyim dedim kendime,,, ardından asfaltın kıyısında bulduğum ince yapraklı felsefe renkli bir gölgede otobüs beklerken kımıldamaya başladı iç benim:

“ime erotervmenos me ta matia su / matia su”

ıstanbul’uma geldim,,, bu dünyanın en güzel kentine,,, son yıllarını arabeskleşerek geçiriyor,,, arka sokaklarında lağımlar taşan, gürültülü, haksızlıkların, kötülüklerin bini bir para olduğu yere,,, gorgo her boş alana avın dikmiş,,, rant rant,,, böyleleri ölünce gözlerini yuvarlak madeni bir kuruşla örterlermiş,,, gözlerini para bürüyenlerin,,, maziyi, tarihi, insanlık duygusunu yitirenlerin dünyevi tamahlardan arınmayan rezillerin ...

yeni insanlar tanımaktan,,, eski dostları arama arzusunu yendim,,, bi tek zeyyat,,, havranlı zeytincilerin oğlu dostum zeyyat,,, beşiktaş’tayım şu an,,, bildiğim yerler,,, yürürken zeyyat var yanımda,,, konuşuyoruz,,, nerelere kayboldun gene,,, sorma anlatırım,,, neredeyse bir yıl oldu,,, oldu,,, özledim seni,,, ben de seni,,, elimi alıyor eline yürüyoruz,,, karşı kaldırımda aile fotoğrafı aldırıyorlar,,, sırayla biri girip biri çıkıyor resimden,,, hemen ardımda bir uğultu,,, insanlar,,, konuşmadan hızlı hızlı,,, yol verdim hiç bakmadılar bana,,, zeyyat’ı kaybettim o arada,,, insan görünür olanı anlamakta yanılır dedim kendime...

işte evimdeyim,,, sükûnet içinde,,, tuhaf bir adamı,,, gorgo’yu morgo’yu atmışım kafamdan,,, gizemli bir kadın,,, eski komşular azalmış,,, yenilerle tanışmak istemiyorum,,, saçaklı mefkure’yi sokuyorum içeriye sadece,,, evde bir sürü hayalet var zaten,,, annemin, ablamın eskilerini mefkure’ye giydiriyorum,,, mefkure hayaletler topluluğu oluyor,,, kendine bakıyor gülerek,,, beyendin mi diyorum,,, hm diyor,,, hacı murat usta’nın üç katlı sefertası dedikleri evin ilk katındayım şimdi,,, eskiden kalma somyaları fırlamış fes rengi,,,

kadifesi kararmış, çökmüş,,, o koltuğa kuruluyum,,, bütün geçmişin üzerine çöktün diyorum kendime,,,

bana kalan yere bakmak

hayat uzun bir kışa döndü kış kapıda sayılır ne de olsa gelecek soğuk ve yalnız yatak yakınma yok yere bakacaksın tüm kış yere bakacaksın bak bak

kim tezgâh başında ördü bu herekeyi yüz yıldır yaşıyor ninenden kalma dökülse de parlak tüyleri hep ona bak çiçekler iç içe

kürem kürem inmişler yukardan üst üste binmişler yünle örülüymüş küçük kızların esmer küçücük elleri dokumuş atkılar pamuk

kış tükenmeyecek saymakla çiçekleri fildişi zeminde rengâhenk güller dikensiz

karanfille koklaşan yapraklar

tirşe deniz

baş başa vermiş

kızıl gonca

dünya zambakları

arada gözleri bünyamin hurşit'in

öteki kümeyle sırdaş

topakları

kış bitmeyecek

scarlatti çizmiş

dokumuş

arturo michelangeli kış

nasıl sona erecek denizi de seyret başını kaldır dünyayı

dünyayı nasıl değiştirecektik biz

unuttum dostlarım öldü dostlarım yaşlandı dostlarım değişti en baştan başlamalı kirle kurşunileşmiş perdeyi kıvır

zeyyat dedi ki *bir deney olarak hayatı kaydetmenin yeni kuşaklara yardımı dokunmaz o yüzden yazarlara sadece acınır en doğrusu*

kimseye akıl vermeden yaşamak ve ölmektir

perdeyi kıvırdım,,, bir yanda ilk gençliğimin fener'in-de olduğu gibi, beyaz mukavvadan yapılmış oyuncakları andıran "şehir hatları yolcu vapurları",,, üsküdar, eminönü oradan kasımpaşa, fener, balat, hasköy, ayvansaray sütlüce, eyüp gidiş geliş seferleriyle canı burnunda, gorgo'larla boğuşarak yaşamaya çabalayan insancıkları, oradan buraya buradan oraya taşımayı sürdürürken, büyüklenmeyle sakatlanmış ölümsüz zaman tanrıçası, yaşamımızın külüstür resmi geçidine; ilençli ruhlarımızın cırlak karnavalına bakarak, hayatın kendisinden başkasına acımayan amaçları önünde hiçbir şeyin önemi olmadığının bilinciyle dimdik, arkasına bakmadan yoluna devam edip gidiyor

ne arar bilmem burada

böyle gelir

oturur

sıkılır

hep sıkdır

dilsiz olamaz

sanmam

kim bu

bilemem

konuşmaz

ama bambaşka sıkılır böyle dolaşır durmadan dolaşır kim acaba sıkıntı

leylâ erbil 2011-2013